

VERKOOP VAN SPÉCIALITÉS IN ITALIË. — Geneeskrachtige stoffen zullen in Italië, volgens de nieuw ingevoerde wet, alleen door de apothekers mogen worden verkocht „in den vorm of in de hoeveelheid van geneesmiddelen”. Als zoodanig zullen worden beschouwd alle samengestelde geneesmiddelen en spécialités. Deze zullen een opschrift moeten dragen, bevattende de juiste en volledige samenstelling van het middel, en de namen, daarbij gebezigd, moeten zijn de gangbare benamingen in de geneeskundige praktijk en geen scheikundige termen. Iedere onjuiste mededeeling op het opschrift kan worden gestraft met een boete van ten minste 500 francs, inbeslag-neming van het middel, en, bij herhaalde overtreding, met gevangenisstraf van ten hoogste 3 maanden. De minister van binnenlandsche zaken kan, op advies van den oppersten gezondheidsraad, een middel voorloopig in beslag doen nemen en den verkoop verbieden, onafhankelijk van eenig vonnis (*Paris Médical*).

ZELFBESCHULDIGING IN HET GROOT. — Nu de Aerztekammet Berlijn-Brandenburg heeft bepaald, dat het houden van spreekuren op verschillende plaatsen onbehoorlijk is, heeft zich een „vereeniging van houders van dubbele spreekuren” gevormd, die 392 leden telt. Haar eerste daad is geweest, dat zij tegen al haar leden een aanklacht heeft ingediend bij het Ehrengericht om een beslissing uit te lokken. Daar onder de leden ook professoren zijn, moet het Ehrengericht de hen betreffende klacht overbrengen naar het Kultusministerium, tot het instellen van een disciplinair onderzoek. Iedere klacht moet door het Ehrengericht afzonderlijk worden beoordeeld. Gebrek aan werk zal het dus niet hebben (*Allg. med. Centralz.*). PINKHOF.

## INGEZONDEN.

### COLLECTIEF CONTRACT.

In antwoord op de opmerkingen door collega BERDENIS VAN BERLEKOM en J. D. C. KOCH in het nummer van 6 Juni 1914 gemaakt over de vraag, met welke instellingen onze Maatschappij, volgens het bindend besluit van 1912 en de besluiten van Breda, een collectief contract mag sluiten, zij het mij vergund nog de volgende opmerkingen te maken.

Nu het hoofdbestuur in het vorig nummer zoo duidelijk de gedragslijn heeft geschetst, die onze Maatschappij in de eerste jaren zal moeten volgen, is een nader antwoord bijna overbodig.

Indien de algemeene vergadering, in Juli 1914 te houden, haar goedkeuring hecht aan deze uitspraak van het hoofdbestuur, heeft verschil van meening over de beteekenis van vroegere besluiten haar waarde verloren.

De geachte inzenders hebben echter duidelijk aangetoond, dat er in Breda nog eenig verschil van meening bestond, doch indien men dit nauwkeurig nagaat, blijkt het meer verschil van opvatting van juridischen aard over de beteekenis van de woorden „deelnemen, ziekenfondsen en collectieve contracten” dan werkelijk verschil van meening over de beginselen, die ons moeten leiden, en het doel, dat wij moeten bereiken. Over dit laatste zijn wij het immers allen eens; het doel is, de vrijheid en onafhankelijkheid van den geneeskundigen stand te bewaren.

Doch al ware er het vorig jaar ernstig verschil van meening, wat zou dat? Is het te verwonderen, dat bij een zoo moeilijk en eenigszins ingewikkeld werk, als onze Maatschappij begonnen is, in den aanvang verschil van meening bestond? Is het niet juist gewenscht, dat er verschil van meening is, opdat door wrijving van gedachten ten slotte een weloverwogen besluit te voorschijn komt?

Het is onjuist wat collega KOCH zegt, dat bij de behandeling van het bindend besluit niet gedacht is aan collectieve contracten.

Het hoofdbestuur en de commissie in zake ziekteverzekering hadden toen reeds in embryonalen vorm het vaste plan in de volgende algemeene vergadering voorstellen te doen tot oprichting van eigen Maatschappijfondsen en tot schepping van de gelegenheid om collectieve contracten aan te gaan. Op bldz. 49 van het stenografisch verslag van de algemeene vergadering van Juli 1912 staat in de rede van den voorzitter, dr. DEELEN, duidelijk te lezen, dat door het hoofdbestuur nadere voorstellen gedaan zullen worden omtrent de wijze, waarop het bindend besluit zal moeten worden uitgevoerd en toegepast. Daarmede werden toen reeds bedoeld de voorstellen, nu bekend onder den naam van „de besluiten van Breda”.

Reeds in Mei 1912 heb ik er — in een helaas te kort gesprek — collega BERDENIS VAN BERLEKOM mede bekend gemaakt.

Mijn meening over de door onze Maatschappij te volgen gedragslijn is sindsdien niet veranderd, doch ik wil hier gaarne bekennen, dat het gebruik van het woord „collectief contract” zonder nauwkeurige omschrijving van wat er mede bedoeld werd, wel eens onjuiste opvattingen heeft doen ontstaan. Door sommigen is dit zoo opgevat, alsof de geneeskundigen dan collectief zouden deelnemen aan een ziekenfonds en het schijnt, alsof collega KOCH ook van deze meening is.

De juridische opvatting is deze, dat de leden onzer Maatschappij slechts verbonden moeten zijn aan hun vakvereniging, terwijl deze tegenover de wederpartij de verantwoordelijke persoon is.

Aldus opgevat kan het bindend besluit nooit slaan op instellingen, waarmede onze Maatschappij een contract sluit.

Dordrecht, 15 Juni 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

#### COLLECTIEVE CONTRACTEN.

Het jongste nummer van dit *Tijdschrift* brengt ons het verrassende bericht, dat het hoofdbestuur onzer Maatschappij het inzicht van collega VAN BRUGGEN deelt en van oordeel is, dat de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst ons, door middel van collectieve contracten, verbinden mag aan nieuw op te richten of toegelaten ziekenfondsen, die *niet* voldoen aan de bestuursvoorwaarde van ons B. B. Het hoofdbestuur stelt voor (bldz. 2255—2257) de, op de algemeene vergadering te Breda genomen, voorstellen A I—A V uit te voeren met eenige beginselen tot leidraad, waarbij dan, onder 4 en 5, het zich verbinden door collectieve contracten gesanctioneerd wordt. Duidelijk wil het hoofdbestuur zijn, maar het is het *niet*, want nergens wordt uitdrukkelijk gezegd, dat wij ons aan „bij een eventueele ziekte wet toegelaten” fondsen op die wijze verbinden mogen. Gerust mogen wij echter de gevolgtrekking maken, dat dit werkelijk de bedoeling van het hoofdbestuur is; temeer omdat het mededeelt, dat de rechtsgeleerde raadsman der Maatschappij verzekert, dat hiermede niet in strijd met ons bindend besluit gehandeld wordt, „aangezien een overeenkomst tusschen een „rechtspersoonlijkheid bezittende instelling en de organisatie der Ned. geneesheeren, „niet beschouwd kan worden als het deelnemen van die geneesheeren aan het ziekenfonds, hetwelk die instelling bezit”.

Gaarne neem ik aan, dat een zoo bevoegd jurist als prof. MEYERS, het begrip „deelnemen”, in verband met een collectief contract, juridisch juist definieert, en dat dus bijv. een collega, die zich met zijn plaatselijke ambtgenooten tot een clubje vereenigde en een collectief contract ging sluiten met een, een ziekenfonds bezittende, instelling, welk ziekenfonds niet voldeed aan de eischen van ons bindend besluit, daarmede *niet* in strijd zou gehandeld hebben met ons bindend besluit. Hij zou dus, aangeklaagd zijnde, door het hoogste rechtscollege van onze Maatschappij vrijgesproken moeten worden! Juridisch zou dat juist zijn, maar: „summum jus plerique summa injuria”.